

det kunde blive vedtaget i det Væsentlige i den Skikkelse, hvori det kom fra Folkethinget; thi da havde der vist været større Udfigt til at faae Loven hurtigere vedtaget i den Form, hvori man i Hovedsagen ønskede den. Landstinget var imidlertid af en anden Mening, og deraf er der fremgaaet den Situation, om hvilken jeg før tillod mig at bemærke over for den ærede Minister, at den er bleven forandret fra ifjor, idet man ikke mere har nogen Tro paa Lovens Betydning. Jeg tillader mig at gjentage dette, fordi den ærede Minister sagde, at Arbejdsforholdene vare blevene forandrede, og at det i og for sig ikke var nogen Ulykke, at Loven ikke var vedtagen, det var bedre at vedtage en saadan Lov, naar det Tryk ikke var tilstede, som laa i de daværende Arbejderforhold. Men jeg vil tillade mig at bemærke, at ikke blot ere Arbejdsforholdene forandrede, men at efter min Mening Troen paa, at man vil komme til det Maal, man egentlig hor sat sig, nærmest og væsentlig gennem Lovgivningen, noget har tabt sig, navnlig gennem Forhandlingerne her og i det andet Thing. Men er man kommen til Erkendelse af, at det, der egentlig skal til for at bringe et saadant Forhold tilveie som det, man tænker sig, er helt andre Ting, der ligge fuldstændig udenfor Lovens Omraade, og dette vil jo naturligvis have nogen Betydning med Hensyn til Lovens Behandling. Iøvrigt er det jo klart, at den Pligt til at behandle Loven nogenlunde i samme Spor som ifjor, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) omtalte, jo ikke eksisterer for dette Thing. Det er ganske vist, at de Medlemmer, som den Gang arbejdede sammen med den ærede Minister, naturligvis i det Væsentlige ville indtage det samme Standpunkt som tidligere. Dette er i det Mindste for mit Vedkommende Tilfældet, og det gælder ogsaa det ærede Medlem (Berg); han er slet ikke bedre stillet i saa Henseende. Det ærede Medlem vilde gerne stille os, der have været Medlemmer af Udvalget, særlig uheldigt og havde for sig selv en behagelig Frihed. Han sagde, at de Medlemmer, der uden Protest havde fundet sig i, hvorledes det gik, ogsaa maatte have en Mening, men jeg vil gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at han ikke blot ikke har protesteret, men at han selv stemte for Loven ved 3die Behandling. Det sidder Alt sammen paa det ærede Medlem ligesom paa os, han bliver ikke fri; men Thinget bestaar jo for en stor Del af nye Medlemmer, og disse maa naturligvis have fuldstændig Frihed i denne Henseende (Afbrydelse). Nei, de vare saa heldige ikke at være her ifjor. Imidlertid skal jeg overfor det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) dog gjøre en Indrømmelse, nemlig med Hensyn til Fæstemandsindretningen. I den Henseende kan jeg meget sympathisere med ham, men jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at ifjor var der slet ingen Stemning, hørtes i eller udenfor

Udvalget, for at gjøre det Mindste for Fæstemændene; tværtimod vilde man tage saa haardt som muligt fat paa dem. Tager jeg ikke feil, gik Regjeringens Forslag maasse ikke engang saavidt — det tør jeg imidlertid ikke bestemt paa-
staa, — men den hele Bestyttelse, som man ifjor vilde yde Fæstemændene, var, at man vilde gjøre deres Udnævnelse og navnlig Tilbagefaldelsen af denne afhængig af Kommunalraadets Stilling til Sagen; man vilde ikke gaa ind paa at give dem en Stilling som den, der tilkommer Næringsdrivende med Næringsbevis. Fæstemandens Stilling er vist forresten ikke meget forskjellig fra den, som Pantelaanerne have ifølge den mugjældende Lov. Jeg vil ikke sige, at det er ganske analoge Regler, der her gælde, men den samme Afhængighed af Politiet, som her kommer til at gælde for Fæstemændene, eksisterer vistnok allerede for de saakaldte Pantelaanere, saavidt jeg erindrer, efter de sidste Love. For at gaa i den omhandlede Retning var der altsaa ingen Stemning ifjor; skulde der være en saadan iaar, har jeg Intet imod at gaa denne Vej, thi det forekommer mig, at Fæstemændene, som Lovforslaget nu er, ville blive lovlig afhængige af Politiet. Hvad jeg tillod mig at bemærke med Hensyn til § 1, var, at jeg fandt det uheldigt, at man uden Videre — det misforstod det ærede Medlem for Odense (S. Koch) — havde udvidet denne Forskrift i § 1 til hele Landet og ikke, saaledes som ifjor bestemt, overlod det til vedkommende kommunale Raad at tage Bestemmelse derom. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Nimsted) bemærkede med Hensyn til § 9, at den i og for sig førte til urimelige juridiske Resultater, idet den gjorde en personlig Strafbarhed afhængig af, om en anden Person var flyttet eller ikke, og han bemærkede desuden, at den Form, Paragrafen nu har faaet, efter at den har været i Landstinget, var mere tilfredsstillende. Derved forandres imidlertid ikke det ansførte Punkt. Vil man undgaa denne Ulempe, er der vistnok intet andet Middel end at gaa en af to Veie: enten at lade det Spørgsmaal, om den Paagjældende er flyttet fra Jurisdiktionen eller ikke, være uden Betydning, saaledes at der altid bliver en Ret til at forlange offentlig Politifag anlagt, eller ogsaa at lade hele Paragrafen falde bort; thi jeg skal indrømme, at jeg ikke tror, at den har overordentlig stor Betydning. Men skal man holde paa Paragrafen, kan jeg ikke se rettere end, at man begaar om ikke formel Uret — thi jeg indrømmer, at formel Righed vil Loven da give —, men reel Uret imod Lyendet ved ikke at give det Ret til at faae offentlig Politifag anlagt, ogsaa naar det er flyttet bort fra Jurisdiktionen; thi den offentlige Politifags Betydning ligger ikke i, i det Mindste tror jeg det ikke, at den giver en lettere Afgang til at faae fat paa den Paagjæl-